

Нещодавно свій 90-й день народження відсвяткував колишній інструктор відділу організаційної роботи дорожньої профспілкової організації залізниці Микола Тихонович Булгаков. Приємно, що таку поважну дату Микола Тихонович зустрів у доброму гуморі: "Армійський гарт допомагає мені ніколи не падати духом, залишатися за будь-яких обставин оптимістом", – говорить ювіляр. Микола Тихонович 31 рік відслужив у прикордонних військах, а ще 16 років працював у дорожній профспілковій організації залізниці. Микола Булгаков – учасник Великої Вітчизняної вій-



затримання порушників кордону четверо із одинадцяти прикордонників померли через зневоднення, думаю, що я вижив лише тому, що свого часу пройшов через голодомор 1932-33 років.

– А як Ви опинилися в Україні, зокрема у Львові?

– Після війни у 1946 році мене скерували до військово-політичного училища в Харкові, по закінченні якого я знову повернувся в 67-й загін Туркменського прикордонного округу. В Туркменістані одружився, в нашій сім'ї народилася донька Тетяна, а через два роки, в 1950-му, за станом здоров'я мене перевели служити в прикордонні війська України – спочатку в Ужгород, потім у Мукачево, Добромилів, Раву-Руську, Володимир-Волинський, знову до Рави-Руської і, нарешті до Львова. У Рава-Руській народився син Олександр, який, до речі, служив у залізничних військах у Ленінграді. Отак моя родина переїжджала із однієї застави на іншу.

– Після 31-го року служби у прикордон-

ці у профспілці Микола Тихонович згадує, як чудовий період свого життя. Тоді у дорпрофсожі трудилися Ніна Петрівна Лебененко та Любов Михайлівна Олейник, які в день ювілею прийшли привітати його від ветеранської організації, тож зустріч із колегами по роботі в день уродин для ювіляра стала ще однією приємною несподіванкою.

– Нерідко, коли людина виходить на заслужений відпочинок, про неї забувають, до мене ж часто телефонують не лише колишні армійські колеги, але й колишні співробітники з профспілки, – говорить Микола Тихонович. – Це – дуже приємно. Ось і нинішня голова дорпрофсожу, зустрічаючи, щоразу запитує, чому не приходжу в дорпрофсож, можливо, потрібна допомога? Я відпові-

де власне й виликував шлунок. Потому пережив два інфаркти, але зараз почуваюся непогано. Згадую чудового лікаря, надзвичайну людину Василя Мефодійовича Жолоба, який, власне, і радив мені багато ходити пішки. Тож я вдячний йому за це і щоденно

“Якби довелося розпочати все заново, впевнений, що повторив би все спочатку: пішов би служити, працювати на залізницю. Не раз думаю, як вдалося вижити?! Дитинство було голодним: борошно у нашому домі бувало хіба що на Різдво і Великдень, нелегко було і в Туркменістані, де на тиждень у хаті було лише відро прісної води, решта – була соленою. Очевидно, це загартувало мій організм, і тепер почуваюся щасливим від того, що мої рідні мають кращі умови життя, дочекався трьох онуків і двох правнуків, хочу дочекатися й праправнуків”.

Ветеран дорпрофсожу Микола Тихонович БУЛГАКОВ: “Головне правило мого життя – ніколи не падати духом!”

ни, ветеран війни, нагороджений близько 30 медалями і знаками, має почесні грамоти від ЦК профспілок СРСР і знак “Кращий прикордонник” (“Отличник-пограничник”). З поважною датою ювіляра щиро привітали рідні та друзі, а також працівники дорпрофсожу та ветеранської організації управління залізниці.

Дивлячись на молодечий вигляд Миколи Тихоновича, не віриться, що за плечима у цього чоловіка вже багатих 90 літ. Найперше вражає його військова виправка, щира усмішка і очі, які випромінюють добру енергію. Як згодом дізналися із розмови, життєдайна енергія, весела вдача дає можливість Миколі Тихоновичу за будь-яких обставин сприймати світ із любов'ю, хоча на його долю випало немало гірких моментів.

– Народився я в Калузькій області у багатодітній родині, – розповідає Микола Тихонович. – Пережив страшний голод



проходжу не менше 5 км. Особливого харчування не дотримуюся, люблю м'ясо, копчену ковбаску, рибні страви.

У свої 90 літ Микола Тихонович запросто бере в руки сокиру і заготовляє дрова для печі – любить посидіти біля печі, дивитися на вогонь і слухати, як тріщать дрова.

– Незважаючи на те, що прожив нелегке життя, нині із задоволенням озираюся на минулі роки, – говорить Микола Булгаков. – Якби довелося розпочати все заново, впевнений, що повторив би все спочатку: пішов би служити, працювати на залізницю. Не раз думаю, як вдалося вижити?! Дитинство було голодним: борошно у нашому домі бувало хіба що на Різдво і Великдень, нелегко було і в Туркменістані, де на тиждень було лише відро прісної води, решта – була соленою. Очевидно, це загартувало мій організм, і тепер почуваюся щасливим від того, що мої рідні мають кращі умови життя, дочекався трьох онуків і двох правнуків, хочу дочекатися й праправнуків (сміється).

До слова, хоча в родині Булгакових ніхто не здобував залізничної освіти, та доля так розпорядилася, що Микола Тихонович започаткував залізничну династію. Донька Тетяна Миколаївна Чуйко – кандидат хімічних наук, 16 років викладає у Львівській філії Дніпропетровського університету залізничного транспорту ім. академіка Лазаряна, тривалий час очолювала профспілкову організацію університету, онук Денис – нині завідує відділом соціального захисту, праці та зарплати дорпрофсожу, правнук Микита після закінчення Ленінградського інституту залізничного транспорту за спеціальністю “Мости і тунелі” працює у Санкт-Петербурзькому метрополітені.

Микола Тихонович – веселі вдачі – і сьогодні є душею будь-якого товариства, знає багато тостів і дотепних жартів. Тому у 90-й ювілейний день своїх уродин приймав вітання від колег по роботі, рідних і близьких із усмішкою на обличчі, погоджуючись зустрітись з усіма гостями на 100-літньому ювілеї.

Оксана ПОДОЛЬСЬКА
Фото автора

“Два роки в каракумських пісках провів у небезпечних операціях із затримання басмачів. В одній із тривалих операцій із затримання порушників кордону четверо із одинадцятьох прикордонників померли внаслідок зневоднення, думаю, що я вижив через те, що свого часу пройшов через голодомор 1932-33 років”.

1932-1933 років. І досі пам'ятаю, як з братами і сестрами шукали і споживали лободу, конюшину та іншу траву. Нелегко було і в подальшому житті. Розпочав службу в Туркменській республіці у прикордонних військах, там я навчався у школі радистів. Під час Великої Вітчизняної війни просився на фронт, але воювати мені не дозволили, оскільки я бездоганно володів азбукою морзе, мене залишили зв'язковим на кордоні з Іраном, за 20 км від Ашхабада. Там була розташована перевальна база, через яку по Ленд-лізу переправляли військову техніку, стратегічні матеріали на різні фронти країни. Два роки в каракумських пісках провів у небезпечних операціях із затримання басмачів. В одній із тривалих операцій із

них військах батькові запропонували оселитися у Львові, – долучається до розмови донька Миколи Тихоновича Тетяна Миколаївна. – В той час я була у випускному класі і, власне, у Львові вперше довідалася, що таке звичайні зручності в квартирі. Хоча в помешканні зі спільною кухнею жило п'ятеро сімей, ми ніколи не сварилися, жили дружно і весело.

Підполковник Микола Булгаков (у 1996 році Миколі Тихоновичу присвоєно звання полковник) без роботи довго не сидів, влаштувався працювати на залізницю – у дорожній комітет профспілки. Микола Тихонович розповідає, що сталося це випадково. Досвід політпрацівника знадобився на новій посаді інструктора відділу організаційної роботи. Впродовж 14 років – із 1972-го по 1986-й – Микола Булгаков захищав інтереси спілчан. За цей період попрацював під керівництвом чотирьох голів дорпрофсожу – Олега Івановича Хоменка, Георгія Івановича Олехновича, Федора Максимовича Томчука та Андрія Андрійовича Сенишина. Роки пра-

даю, що поки даю собі раду сам, допомоги просити не звик.

Микола Тихонович – енергійний чоловік, любить танцювати, власне завдяки танцям і познайомився в Ашхабаді зі своєю майбутньою дружиною Марією Прохорівною. На жаль, дружина відійшла у вічність ще в молодому віці, з того часу минуло вже 29 літ, нині з батьком мешкає донька Тетяна Миколаївна.

– Після смерті матері всю господарську роботу батько виконує сам – пореється на кухні, маринує огірочки та інші овочі, – розповідає пані Тетяна. – Батько дотримується режиму упродовж усього життя – починаючи зі служби в армії. Щодня зранку за будь-якої погоди прогулюється районом, влітку щоденно їздить електричкою на дачу, власноруч перекопує чотири сотки землі, на якій вирощує різні овочі і зеленину. Город завжди у зразковому вигляді, мені довіряє хіба що вирощувати квіти (сміється).

– Піші прогулянки, свіже повітря, хвойний ліс, що поруч городу, фізичні навантаження – все це забезпечує мені добре самопочуття, – ділиться секретом доброго здоров'я Микола Тихонович. – Свого часу мав проблеми зі здоров'ям, тому лікувався у військових санаторіях колишнього СРСР,

ЗАСНОВНИКИ:
управління Львівської залізниці та дорпрофсож
Ресурсне свідчення
КВ № 1252.
Редактор
Ігор ПАРАШАК
тел. 226-32-97
факс. 226-41-83
Заступник редактора
Андрій ВЕЗДЕНКО.....226-26-10

Відповідальний секретар
Галина КВАС.....226-25-67
Кореспонденти:
Орися ТЕСЛЮК.....226-32-03
Ольга ПАДКОВСЬКА.....226-01-65
Дмитро ПЕЛИХ.....226-36-23
Олександр ГЕРШУНЕНКО.....226-37-83
Оксана ПОДОЛЬСЬКА.....226-39-34
Коректор Андрій КОСЮРА.....226-37-80
Бухгалтер Тетяна АНДРУШКО.....226-46-80

Львівський ЗАЛІЗНИЧНИК

Адреса редакції: 79000 м. Львів, вул. Гоголя, 1.
E-mail: lz@railway.lviv.ua
ГС ДТГО “Львівська залізниця”
Р/р 260000092670
Код ЄДРПОУ 20851444 МФО 325956
ЛФ АБ “Експрес-Банк”

Індекс газети 30223.
Виходить щоп'ятниці.
Тираж 36 693.
Замовлення 2093.
Зверстано у комп'ютерному центрі редакції газети “Львівський залізничник”.
Комп'ютерна верстка
Антоня БЕГЛЯРОВА 226-38-15.
Склад редакційної колегії:
Ігор Парашак, Андрій Везденко, Орися Теслюк, Галина Квас, Олександр Гершуненко.

Точка зору авторів може не збігатися з позицією редакції.
Передрук текстових чи візуальних матеріалів газети можливий лише з письмового дозволу редакції. Редакція залишає за собою право скорочувати і редагувати надіслані матеріали. Рукописи та листи авторам не повертаються. Листування із читачами ведеться лише на сторінках газети При цитуванні посилання на газету “Львівський залізничник” обов'язкове.
Газету віддруковано у “Видавничому Домі “Високий Замок”.